

Sygn. akt V CZ 45/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa W. J. i W. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej w O. przy ul. G.
o unieważnienie uchwał,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2013 r.,
zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 czerwca 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powodów W. J. i W. J. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej w O. przy ul. G. o unieważnienie uchwał. Przyczyną odrzucenia apelacji na podstawie art. 373 k.p.c. było nieuiszczenie, mimo wezwania pozostałej części brakującej opłaty w kwocie dalszych 200 złotych, ze względu na zaskarżenie dwóch uchwał Wspólnoty, co wymagało opłaty w ogólnej wysokości 400 złotych, a wniesiona została opłata w wysokości 200 złotych.

W zażaleniu powodowie zarzucili zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 373 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że strona została prawidłowo wezwana do uiszczenia dodatkowej opłaty od apelacji, podczas gdy to nie miało miejsca. Alternatywnie powołany został także art. 130³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd, zdaniem skarżącego powinien wezwać stronę do uiszczenia brakującej części opłaty od apelacji, a następnie prowadzić sprawę w dalszym ciągu i o obowiązku poniesienia opłat w sprawie rozstrzygnąć w orzeczeniu kończącym postępowanie. Powodowie wniesli o zmianę zaskarżonego postanowienia, względnie o jego uchylenie w całości, a w konsekwencji o rozpoznanie apelacji powodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Z dokumentów zebranych w sprawie wynika, że powód został nieprawidłowo wezwany do uiszczenia uzupełniającej opłaty od apelacji. Z wezwania tego można było zasadnie przypuszczać, że chodzi o uiszczenie tych samych 200 złotych i że jest to omyłkowe wysłanie po raz wtóry wezwania w tej samej sprawie. Przemawia za tym użycie formuły o „wezwanie do uiszczenia brakującej opłaty od apelacji w kwocie 200 złotych” (k. 300). Skoro była to taka sama kwota, jak już została uiszczona przez skarżącego, to należało mu wytłumaczyć przyczynę ponownego wezwania do zapłaty, a że to nie nastąpiło należy uznać wezwanie za niejasne

i z tej przyczyny odrzucenie apelacji za przedwczesne i nieuzasadnione. Wniosek taki pojawia się tym bardziej, że powodowie swoim zachowaniem nie wskazywali, aby celowo nie uiszczali opłaty, albo by było to wynikiem ich niedbalstwa. Tak więc obciążanie ich negatywnymi skutkami przyczyny leżącej po stronie Sądu byłoby oczywiście sprzeczne z celem przepisów o odrzuceniu nieopłaconego pisma procesowego i za zasadny należy uznać zarzut naruszenia przez zaskarżone postanowienie art. 373 k.p.c. Jeżeli wymaga się od stron jasnego wyrażania myśli w pismach procesowych (art. 125 i nast. k.p.c.), to tym bardziej jasne i nie budzące wątpliwości dla adresatów winny być pisma formułowane w konkretnej sprawie przez sąd, w tym wezwania do określonego zachowania opatrzone wskazanymi w nich rygorami na wypadek niezastosowania się do wezwania.

Zasadne jest również stwierdzenie w zażaleniu, że do odrzucenia apelacji nie powinno było dojść już po nadaniu jej biegu przez Sąd drugiej instancji. Rozstrzygnięcie takie jest niezgodne z utrwalonym poglądem judykatury, według którego zastosowanie sankcji, o której mowa w art. 130 § 1 k.p.c. możliwe jest do nadania biegu pismu dotkniętemu brakiem, polegającym również na nieuiszczeniu prawidłowej opłaty (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1974 r., II CZ 133/74; z dnia 19 października 1988 r., I CZ 111/88; z dnia 3 listopada 2004 r., III CK 510/03, OSNC 2005, nr 11, poz. 194 oraz wyroki z dnia 30 września 2010 r., I CSK 555/09 i z dnia 7 października 2011 r., II CSK 51/11, OSNC-ZD 2012, nr 4, poz. 82). W niniejszej sprawie wezwanie do uiszczenia brakującej opłaty zostało zawarte w piśmie zawiadamiającym o terminie rozprawy apelacyjnej, a do pisma został dołączony odpis odpowiedzi na apelację strony przeciwnej, zatem apelacji nadany został bieg celem merytorycznego jej rozpoznania i jej odrzucenie nie powinno już na tym etapie mieć miejsca z powodu nienależytego opłacenia (art. 130³ § 2 k.p.c.). Nie ma jednak racji skarżący, że rygor odrzucenia apelacji nie wynikał z treści ponownego wezwania do wniesienia opłaty, ponieważ w piśmie Sądu informacja o terminie oraz skutku niedopełnienia zawartych w nim wezwań została wyodrębniona poprzez umieszczenie jej w nowym wierszu, co stanowiło wystarczającą wskazówkę, że odnosi się do obu wezwań, a nie tylko do ostatniego z nich. Kwestia ta jednak pozostaje bez wpływu na uwzględnienie zażalenia.

Mając to na uwadze należało rozstrzygnąć zażalenie jak w postanowieniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.